

**БОРТЬБА
ЗА ДЕМОКРАТИЧНУ УКРАЇНУ
НЕ ЗАВЕРШЕНА**

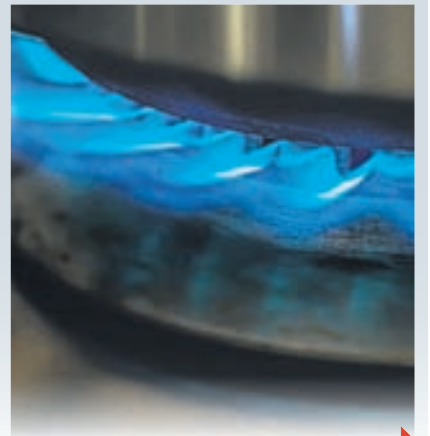
стор 3

**НАКОПИЧ
СОБИ ПЕНСІЮ
САМ**

стор 5

**ГАЗУЄ
КОПІЙЧАНИЙ
ПІАР**

стор 6

ПЕРШИЙ ТУР: ВИБОРЧИЙ ФАРТ ТА БРУДНІ ТЕХНОЛОГІЇ

Президентська битва була досить напруженою та драматичною. До останнього моменту мало хто міг спрогнозувати результати першого туру виборів. Напевне, таке сталося ледь не вперше в історії незалежної України. Та маємо те, що маємо. І чекаємо на другий тур...

Центральна виборча комісія 4 квітня підрахувала 100% голосів виборців. Перше місце посів Володимир Зеленський — 30,24% (5 713 844 голоси). Другим фінішував Петро Порошенко — 15,95% (3 014 611 голосів). На третьому місці опинилась Юлія Тимошенко — 13,40% (2 532 326 голосів). Далі йдуть: Юрій Бойко — 11,67% (2 206 195 голосів); Анатолій Гриценко — 6,91% (1 306 416 голосів); Ігор Смешко — 6,04% (1 141 321 голос); Олег Ляшко — 5,48% (1 035 988 голосів); Олександр Вілкул — 4,15% (784 274 голоси); Руслан Кошулинський — 1,62% (307 240 голосів). Інші кандидати отримали менше 1% голосів виборців.

Три місяці тому мало хто міг уявити, що перше місце дістанеться коміку Володимиру Зеленському. Те, що він набере непоганий відсоток, говорили і політологи, і соціологи: шоумен акумулював так званий протестний електорат. Але щоб аж так... Це був сюрприз. Що буде далі — ще більша несподіванка...

До речі, заступник голови фракції ХДС/ХСС у парламенті Німеччини Йоганн Вадефул заявив, що Зеленський найближчим часом має розповісти про свою програму та представити команду. Ну як би програма вже давно презентована й навіть опублікована

на сайті ЦВК (це вимога закону), а от команду представити кандидат таки обіцяв дуже скоро. Тож чекаємо. От тільки незрозуміло, чому німецькі політики нічого не запитують у Порошенка? Чи їм усе зрозуміло без слів?

Чинний президент Петро Порошенко до початку кампанії майже не мав шансів вийти у фінал. Втім, у нього це вийшло — що зараз вже не здається дивним. Згадайте-но лише про агітаційні «сітки» кандидата, про монетизацію субсидій, про одноразову доплату пенсіонерам напередодні виборів. Згадайте про тонни бруду, які вилилися на опонентів влади. Про інфокілерство в соціальних мережах. Однак президент все одно програв темній конячці української політики — кандидату та шоумену Володимиру Зеленському, який увірвався в політикум, як буревій.

Між іншим, Зеленський взяв перше місце в 19 областях та місті Києві, а Порошенко лідирує тільки в двох регіонах. І це враховуючи пафосний Томос-тур...

До речі, гарант має всі шанси програти коміку і в другому турі. Так, після оголошення екзитполів 31 березня Порошенко говорив про суворий урок для влади і про те, що потрібна робота над помилками. І що ж він міг зробити? Та бодай щось із того, що обіцяв протягом п'яти років. Або хоча б пообіцяти обіцяне. Серйозних речей щодо якихось законодавчих ініціатив, наприклад боротьби з корупцією, від нього годі чекати. Та й в принципі чого чекати? І навіщо? У нього вже було п'ять років — це досить довгий термін для того, щоб показати, на що здатен...

(Закінчення на стор. 2)

ВСЕУКРАЇНЬСЬКА СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА

НАША АДРЕСА В ІНТЕРНЕТІ: GAZETAVV.COM

Рекомендована ціна
5 гривень

Олімпійський розмах, або Аналіз-шоу

Президентська кампанія перед першим туром була дійсно дуже драматичною і водночас досить нудною та рутинною. Усе як завжди: підкуп виборців, чорний піар... А от нині стає все спекотніше та веселіше: агітаційна кампанія перетворюється на справжнє шоу. З одного боку, дуже смішно, з іншого — ой як сумно...

Важко згадати, з чого усе почалося. Здається, із того, що президент Петро Порошенко назвав свого супротивника Володимира Зеленського «маріонеткою Коломойського». Тоді ж гарант сказав, що перед другим туром треба провести дебати.

«Ключовим елементом мають бути передвиборчі дебати. Той, хто буде ухилитися, буде знати, що йому нема чого сказати», — заявив Петро Порошенко 31 березня 2019 року.

Здається, він забув, що говорив у 2014-му, коли не захотів дебатувати з Юлією Тимошенко: «Я не хочу зараз влаштовувати собачі бої в умовах, коли Україна на війні... Але коли країна воює, політикам не варто влаштовувати собачі бої. Політикам треба триматися разом».

Так от, у штабі Зеленського спочатку попросили гаранта вибачитися за «маріонетку». Ну а потім вже висунули свої умови дебатів. Це був дуже несподіваний і дуже сильний хід: запропонувати влаштувати їх на НСК «Олімпійський» за участю простих українців та представників ЗМІ. Володимир Зеленський записав відеоролик, в якому дав гаранту 24 години на роздуми.

Окрім того, Зеленський сказав, що перед проведенням дебатів треба здати аналізи, щоб знати, що серед кандидатів немає алкоголіків чи наркоманів.

Це був справжній інформаційний вибух. Багатьом здавалося, що гарант не відповів на виклик. Але це сталося. «Стадіон так стадіон», — сказав Порошенко також у відеоролику.

Усе було би в принципі нормально і навіть цікаво, якби кандидатам не припала до смаку ця саркастична відеоперепалка настільки, що вони дійсно пішли здавати аналізи під прицілом камер. Ну це вже за межею... При цьому

увага ЗМІ була просто колосальною...

Для чого насправді потрібні дебати? Для того, щоб виборці змогли оцінити кандидатів, які парують один одному, зберігаючи повагу, задають гострі запитання. Має бути двобій думок, двобій світоглядів. Проте все це, здається, в наших реаліях недосяжно. Чого чекати від Порошенка на можливих дебатах? Продовження його старої пісні про ЄС та НАТО? Ну, це ми майже стовідсотково почуємо. Що нового він може сказати, окрім «якщо не Порошенко, то Путін»...

А чого чекати від Володимира Зеленського? Він справжня «темна конячка». І тут прогнозувати досить складно. З одного боку, він ще боїться живого спілкування, а також погано володіє державною мовою, що його дуже стримує. З іншого боку — він гострий на язик...

Та насправді десь глибоко є таке відчуття, що ці дебати все ж не відбудуться. Причин для того може бути — реальних і вигаданих — дуже багато. Наприклад, відомо, що до НСК «Олімпійський» ще не надходило ніяких заявок на проведення заходу...

До речі, глава правління «UA:Суспільне» Зураб Аласанія розповів, скільки доведеться витратити кандидатам у президенти на стадійний формат двобою.

«За попередніми даними, на проведення дебатів доведеться витратити близько мільйона доларів», — сказав він.

Воно точно того варте? Та все ж відповідно до закону дебати не є обов'язковими. Тож трапитися може все що завгодно.

Проте шахраї вже намагаються заробити на цьому шоу: так, на рекламних сайтах почали продавати квитки на дебати...

Микола БИКОВ

(Закінчення. Початок на стор. 1)

Юлія Тимошенко, яка кілька років поспіль лідувала у всіх соціопитуваннях, посіла третє місце. І це також не дивно. Адже стільки бруду, скільки вилилось на неї у цю кампанію, жодному політику в цій країні не снилося. Втім, Тимошенко не опустила руки й минулого тижня на брифінгу заявила про те, що буде готуватися до парламентської кампанії та продовжувати розробляти «Новий курс України». Вона підкреслила, що програма виходу з кризи та розвитку України писалася не під вибори. Тому час діяти!

А ось дивина: за кандидата Юрія Володимировича Тимошенка, однофамільця лідера «Батьківщини», проголосувало 0,62% (117 703 голоси). Це більше, ніж набрали разом Ольга Богомолець, Валентин Наливайченко та Роман Безсмертний. Як таке можливо, враховуючи, що сам Юрій Тимошенко практично не вів агітаційної кампанії (окрім розміщення кількох дивних бордів), й відверто говорив журналістам, що не має коштів на це? Як в принципі таке могло статися? Окрім того, що він однофамілець лідера «Батьківщини», про самого кандидата майже нічого не відомо. Як і про його роботу в парламенті... Відповідь, здається, зрозуміла кожному.

На четвертому місці опинився Юрій Бойко. Нагадаємо, що на президентських виборах 2014 року цей політик набрав 0,19%! Через п'ять років війни у нього вже 11,67%... Як таке може бути? Відповідь на це запитання досить сумна. Як і усе, що відбувається навколо нього... Згадайте лише політ

Бойко та Медведчука на «перемовини» в Москву. Чи міг їхній літак рушити напряму до РФ без дозволу СБУ? Сумнівно. Втім, після цього інформаційного вибуху когось же треба було покарати. Здається, поки що крайніми виявилися співробітники прикордонної та авіаційної служб, на яких відкрили справи. Ну а Бойко четвертий...

Анатолій Гриценко за п'ять років трохи збільшив свій результат: так, у 2014-му він набрав 5,48%, а нині — 6,91%. Але Гриценко заявив в інтерв'ю «Українській правді», що більше не балотуватиметься в президенти. І це остаточне рішення. Нині ж його головне завдання — спробувати конвертувати цей результат у голоси на парламентських виборах. Здавалося б, це не так вже і важко, але всяке може трапитися. За Гриценком вже закріпилось прізвисько «перший непрохідний». Та й «Самопоміч» заявила, що піде на вибори як самостійна сила. Тож кожен має розраховувати сам на себе. Немає вічних друзів...

Головна несподіванка цих виборів — досить високий результат Ігоря Смешка, який зумів обійти кількох більш відомих кандидатів. І нині він точно може продовжувати політичну кар'єру та вести торги за включення до списку якоїсь політичної сили.

Втрачає довіру виборців Олег Ляшко. В 2014 році він посів третє місце й набрав 8,32%, нині він лише сьомий зі своїми 5,48%. Його риторика вже малоцікава...

Цілковитим прогнозованим результатом у Олександра Вілкула:

колишні «брати» по Партії регіонів відтягнули електорат білоблакитних на себе. А от чому такий скромний результат показав «свободівець» Руслан Кошулинський, зрозуміти досить важко. Здавалося б, націоналістів у нас не так вже й мало...

Сергій Тарута, який публічно підтримав Юлію Тимошенко (офіційно знятися з виборів не встиг), набрав 0,1% голосів. А Олександр Мороз, який за кілька днів до першого туру передумав брати участь у регіонах, — 0,06%. І сталося це передусім тому, що ЦВК заборонила ставити у бюлетенях штамп «Вибув». Мовляв, у такому разі вони будуть недійсними. Чи не дивне рішення? Адже хтось із виборців не знав про кандидатів-«відмовників»...

Найсумніший результат у Романа Насірова. За нього проголосували 0,01% українців (2579 голосів). Це, звісно, не дивно, враховуючи «цікавий» бекграунд кандидата і те, що він фактично не вів агітаційну кампанію (принаймні її не було видно). От тільки в такому разі виникає цілком слушне запитання: а для чого було балотуватися, ще і заставу величезну сплачувати? Та, в принципі, це питання можна задати майже трьом десяткам політиків, відомих та невідомих, які чомусь вирішили брати участь у регіонах...

Отже, аналіз зроблений, до другого туру залишилось майже два тижні. Звісно, всім тривожно... Бо вирішується доля цілої країни на п'ять років! Тож чекаємо та сподіваємось на те, що принаймні все буде чесно.

Яна ДЖУНГАРОВА

ЧИННИЙ ПРЕЗИДЕНТ ПЕТРО ПОРОШЕНКО ДО ПОЧАТКУ КАМПАНІЇ МАЙЖЕ НЕ МАВ ШАНСІВ ВИЙТИ У ФІНАЛ. ВТІМ, У НЬОГО ЦЕ ВИЙШЛО — ЩО ЗАРАЗ ВЖЕ НЕ ЗДАЄТЬСЯ ДИВНИМ. ЗГАДАЙТЕ-НО ЛИШЕ ПРО АГІТАЦІЙНІ «СІТКИ» КАНДИДАТА, ПРО МОНЕТИЗАЦІЮ СУБСИДІЙ, ПРО ОДНОРАЗОВУ ДОПЛАТУ ПЕНСІОНЕРАМ НАПЕРЕДОДНІ ВИБОРІВ. ЗГАДАЙТЕ ПРО ТОННИ БРУДУ, ЯКІ ВИЛИВАЛИСЯ НА ОПОНЕНТІВ ВЛАДИ. ПРО ІНФОКІЛЕРСТВО В СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖАХ...

У день проведення першого туру президентських виборів практично вирішувалася доля України. Втім, нині шанс на кардинальні зміни, які б змогли перетворити Україну на успішну європейську державу, — змарнований. Але це не остання, не вирішальна битва, адже попереду парламентські вибори. Про це на брифінгу заявила лідер партії «Батьківщина» Юлія Тимошенко.

«31 березня у нас був шанс, була можливість змінити країну, реалізувавши програму «Новий курс», яку створили сотні фахівців по всій країні. 31 березня вирішувалася доля України: чи придуть до влади ті сили і ті команди, які можуть демонтувати стару кланово-олігархічну систему і розпочати нову епоху становлення і відродження держави. І цей шанс у повній мірі реалізований не був», — відзначила Юлія Тимошенко.

Лідер «Батьківщини» наголосила на тому, що «Новий курс», який розробляли економісти, фінансисти, правознавці, конституціоналісти, не був ані рекламною кампанією, ані програмою, написаною спеціально під вибори. І саме тому Тимошенко та її команда докладуть максимум зусиль для його втілення в життя в майбутньому.

«Але зараз ми мусимо з вами провести аналіз та розібратися в тому, чому ж не був реалізований той шанс, який ми мали? Тому що, на жаль, після Революції Гідності до влади прийшов президент та його оточення, які не планували будувати демократичну сильну країну з рівною конкуренцією, з рівними правилами життя для всіх. І Україну перетворили на тінюву бізнес-корпорацію, де гроші зароблялися на всьому... Демократія в цьому їм заважала і заважає. І саме тому ці

Юлія ТИМОШЕНКО: «Наша боротьба за демократичну Україну не завершена»

ЛІДЕР «БАТЬКІВЩИНИ» НАГОЛОСИЛА НА ТОМУ, ЩО «НОВИЙ КУРС», ЯКИЙ РОЗРОБЛЯЛИ ЕКОНОМІСТИ, ФІНАНСИСТИ, ПРАВОНАВЦІ, КОНСТИТУЦІОНАЛІСТИ, НЕ БУВ АНІ РЕКЛАМНОЮ КАМПАНІЄЮ, АНІ ПРОГРАМОЮ, НАПИСАНОЮ СПЕЦІАЛЬНО ПІД ВИБОРИ. І САМЕ ТОМУ ТИМОШЕНКО ТА ЇЇ КОМАНДА ДОКЛАДУТЬ МАКСИМУМ ЗУСИЛЬ ДЛЯ ЙОГО ВТІЛЕННЯ В ЖИТТЯ

вибори знову були перетворені на фарс. І можу твердо сказати, що результат голосування за Петра Порошенка був сфальшованим та спотвореним. До цього призвело безліч технологій, які були застосовані під час виборчої кампанії. Зокрема, реєстрація 39 кандидатів у президенти. Це було зроблено для того, щоб розпорозити голоси в першому турі. І щоб у президента був шанс вийти в другий тур», — пояснює політик.

За словами Юлії Тимошенко, друга технологія — підкуп. Вона нагадала, як перед виборами була проведена одноразова доплата до пенсій мільйонам людей похилого віку. І до другого туру готується ще одна хвиля виплат.

Не оминула Тимошенко й тему монетизації субсидій, а також видачу з бюджету грошей як матеріальної допомоги

людям, готовим голосувати за чинного президента. І усе це призвело до спотворення результатів голосування.

«Це не означає, що люди не повинні брати ці гроші, вони належать громадянам і так, і все вони зробили вірно. Але це говорить про те, що президент не збирався проводити чесні вибори, в яких усі кандидати є в рівних умовах», — зазначила Юлія Тимошенко.

Окрім того, голова партії нагадала й про те, як щодо неї була застосована технологія «клон». І це також вплинуло на остаточний результат.

«Також були сотні дільниць, де була стовідсоткова (!) явка й аномально високий рівень підтримки провладного кандидата (80%). А крім того були випадки, коли бюлетені зі стопок з голосами за інших кандидатів перекладали в стопку за По-

рошенка. Підтвердження цього є на відеозаписах. І, на жаль, така ситуація була зафіксована на дуже великій кількості дільниць. Також маємо більше 1% зіпсованих бюлетенів, де також було поставлено дві галочки на протиті прізвищ Тимошенко... Тож результат чинного президента спотворений, і він не мусив би бути в другому турі», — обурилася Тимошенко.

Проте політик зазначила, що не має наміру оскаржувати в суді результати голосування. Причина цьому проста: влада після так званої реформи практично приватизувала судову систему.

«Ця судова система не винеє правосудних рішень щодо фальсифікацій. Тож ми просто втратимо час, і покладати надії на суд немає ніякого сенсу», — констатувала лідер «Батьківщини».

Водночас Юлія Тимошенко сказала, що не закликає людей до протестів через фальсифікації, адже це може використати країна-агресор, яка веде сьогодні проти України війну.

Разом із тим лідер «Батьківщини» сказала, що вона зі зусилля на те, щоб результат виборів у другому турі не був сфальшованим. Головний обов'язок — захистити чесні вибори.

Юлія Тимошенко відзначила, що в нагоді буде ще один шанс втілити «Новий курс» та змінити Україну — парламентські вибори, які відбудуться наприкінці жовтня цього року. І саме цей шанс не можна втратити. Політик наголосила на тому, що в жодному разі не можна складати руки.

«У нас із вами є можливість докорінно все змінити — це наступні парламентські вибори. Вони не можуть бути втрачені. Це другий крок до перезавантаження всієї політичної системи. Ніякого песимізму і розпаду не може бути. Наша робота та наша боротьба не завершена. Ми всі об'єднаємо зусилля і зробимо ставку на те, що на парламентських виборах ми все-таки зможемо довести нашу справу до логічного завершення. І ми зможемо з вами і втілити «Новий курс» у життя, і побудувати успішну Україну, повернути справедливість і припинити масовий виїзд людей за кордон», — констатувала голова партії.

Наприкінці Юлія Тимошенко знову наголосила на тому, що роботу над «Новим курсом» буде продовжено: буде активізовано роботу усіх тематичних національних платформ.

«Ми працювали не для виборів президента, ми працювали і будемо надалі це робити для України та українців і для щастя на нашій землі», — завершила Юлія Тимошенко.

Вікторія МАРЦОВА

У фінал президентських виборів виходять Володимир Зеленський та Петро Порошенко. Чинний президент програє шоумену майже вдвічі.

Ще у ніч виборів фіналісти «обмінялись люб'язностями». Порошенко у стінах «Мистецького Арсеналу» звинуватив Зеленського у несамостійності. «Мене доля звела з маріонеткою Коломойського. Та ми не дамо Коломойському жодного шансу», — заявив Петро Порошенко. Було видно, що президент ображається на Ігоря Коломойського і не знає, що протиставити рейтингу Володимира Зеленського.

Емоційно відповів і комік. Зеленський запитав у Петра Порошенка, чи не є він сам маріонеткою: «Так ви маріонетка Свиначука чи Свиначук ваша маріонетка?».

Подібні уїдливі коментарі лунали і з інших штабів кандидатів у президенти. Абсолютно дзеркальними звинуваченнями обмінялися представники колишнього

«Опозиційного блоку». Зокрема, Нестор Шуфрич заявив, що Порошенко має нагородити Олександра Вілкула іменною зброєю за свій вихід у другий тур.

«Якщо Петро Порошенко і братиме участь у другому турі, то виключно завдяки 4% Вілкула», — сказав наближений до Бойка нардеп Нестор Шуфрич.

У Вілкула відповіли дзеркально і прямолинійно. Та тут важливо, хто відповів, а не що. Борис Колесніков звинуватив Юрія Бойка, що той «завів Порошенка за ручку у другий тур».

«Прямим підтвердженням того, що Бойко допоміг нинішньому президентові вийти до другого туру, є політ до Москви за прямим маршрутом Київ–Москва, що

неможливо без особистого дозволу президента. І сміховинні переговори про ціну на газ за 10 днів до кінця опалювального сезону є прямою підтримкою Петра Порошенка», — сказав голова політради «Опозиційного блоку».

Єдиним виваженим топ-політиком виявилася Юлія Тимошенко. Вона подякувала прихильникам та заявила, що жодних Майданів не буде.

«Будь-яке підняття людей на будь-які протестні акції може стати плацдармом для країни-агресора, яка веде сьогодні проти України війну. Я поважаю голосування людей, я поважаю вибір, який зробили люди. Ми захищали і будемо захищати цей вибір», — сказала Тимошенко.

Емоції — ворог розуму. Як відреагували кандидати на результати виборів

Лідерка «Батьківщини» вчергове підтвердила свою державницьку позицію.

Тимошенко не бачить сенсу оскаржувати результати у судах. Так звана судова реформа поставила і забетонувала хрест на незалежному судочинстві. Під час виборів команди усіх опозиційних у цьому переконались.

Лідерка «Батьківщини» зауважила, що жоден з кандидатів у другому турі не впорається із викликами, які стоять перед країною. Тому робота над «Новим курсом» не зупиняється. Профільні робочі групи продовжують роботу. Адже, як сказала Юлія Тимошенко, «ми працювали не для виборів, а для України».

Вона заявила, що її команда контролюватиме проведення другого туру виборів. При цьому жодного з кандидатів підтримувати не буде. Основний акцент «Батьківщина» робить на підготовці до парламентських виборів.

Сергій БИКОВ,
голова аналітичного центру ІНПОЛІТ

Поки українці спостерігають паси двотурових кандидатів напередодні 21 квітня, зобов'язання України перед міжнародними кредиторами нікуди не зникли. Вже цього року нам доведеться віддати третину держбюджету на обслуговування боргів, і без накопичення нових позик це навряд чи вдасться зробити. Адже вже сьогодні в Мінфіну є певні проблеми з ліквідністю. Розмови про можливий дефолт активізувалися й через те, що на тлі політичної невизначеності МВФ та інші міжнародні фінансові інституції взяли паузу.

2019-й для України не тільки рік президентських і парламентських виборів, а ще й старт пікових виплат за державним боргом. Згідно з макроекономічним оглядом Мінфіну, цього року загальний обсяг платежів має скласти 417 млрд грн, або 14,2 млрд дол. в еквіваленті. Зокрема, на погашення зовнішнього боргу знадобиться 121,8 млрд грн, внутрішнього — 150,5 млрд грн. Обслуговування зовнішнього боргу в 2019 році обійдеться Україні в 56,4 млрд грн, а внутрішнього — в 88,7 млрд грн. Із загальної суми в іноземній валюті доведеться виплатити приблизно 9 млрд дол.

Вже в січні на обслуговування й погашення держборгу було витрачено близько мільярда доларів. Але найсуттєвіші виплати передбачено навесні й восени. Борги віддаватимемо в тому числі за євробондами, які було випущено в результаті реструктуризації імені Яресько в 2015 році.

Заслужений економіст України Олексій Плотников зазначив, що для нашої країни проблема зовнішньої та внутрішньої заборгованості є болючою.

«Адже після 2014 року боргові зобов'язання лише нарощуються, і віддавати їх, не набираючи нових, не виходить. Враховуючи те, що цього року Україні потрібно буде віддати ще 4,4 млрд дол. зовнішніх боргів, у держбюджеті бракує коштів на таке погашення», — повідомив він.

Економічний експерт Віктор Скаршевський констатував, що наразі в Міністерстві фінансів є проблеми із ліквідністю: найближчим часом потрібно виплатити певну суму, а ось грошей на валютному рахунку Мінфіну в Держказначействі на це не вистачає.

«На жаль, Кабмін не дає офіційних показників щодо залишків на валютному рахунку. Але відштовхуючись від того, що на початку року на них було 1,4 млрд дол., і виходячи з даних, скільки коштів було

залучено і скільки сплачено за борговими зобов'язаннями, можна зробити висновок, що на валютному рахунку уряду в Держказначействі станом на 1 квітня є 700–800 млн дол. До речі, сплатити в квітні–травні потрібно 1,5 млрд дол. Але дефолту не буде. Бо найближчими тижнями ми почнемо інформацію від Мінфіну про те, що Україна вийшла на зовнішні ринки запозичень й розмістила євробондів на суму 1–2 млрд дол.», — пояснив він.

Віктор Скаршевський зазначив, що в цьому випадку наша країна або запозичить гроші по-чистому під надвисокі 10% річних, або у разі чергових гарантій від Світового банку — під 6–7%. У вересні, коли потрібно буде виплатити ще 1,6 млрд дол., уряд знову вийде на ринок запозичень.

«До речі, в держбюджеті-2019 прописано, що впродовж року Україна запозичить близько 3,5 млрд дол. Мільярд вже запозичили, залишилося 2,5. А внутрішній борг може бути спокійно рефінансовано загального числа боргових зобов'язань, які відображені у держбюджеті, близько 1,8 млрд дол. маємо виплатити МВФ. І хоч у грудні минулого року Україна отримала транш на суму 1,4 млрд дол., наразі всі міжнародні кредитори взяли паузу. Тому, найімовірніше, отримати наступні транші весною та восени по 1,3 млрд дол. Україні буде доволі складно. Перш за все через невиконання структурних «маяків» і, безперечно, політичну невизначеність.

З КОЖНОГО МІЛ'ЯРДА ДОЛАРИВ, ВЗЯТИХ НА ЗОВНІШНІХ РИНКАХ ЗАПОЗИЧЕННЯ КАПІТАЛІВ, ДОВЕДЕТЬСЯ ВІДДАВАТИ ЩОРІЧНО 100 МЛН ТІЛЬКИ НА ОБСЛУГОВУВАННЯ ТАКОГО КРЕДИТУ

но, на жаль, під 19–20% річних. Це означає, що з кишень платників податків витягнуть ще більше грошей на виплату завищених відсотків», — заявив експерт.

Виконавчий директор Міжнародного фонду Блейзера Олег Устенко також не має сумнівів щодо виходу Мінфіну на зовнішні ринки запозичення капіталів, але наголошує, що таке запозичення вкрай дорого обходиться.

«З кожного мільярда доларів доведеться віддавати щорічно 100 млн тільки на обслуговування такого кредиту», — додав він.

Своєю чергою економіст Ігор Гарбарук нагадав, що із

ЧАС РОЗПЛАТИ ЗА КРЕДИТАМИ

загального числа боргових зобов'язань, які відображені у держбюджеті, близько 1,8 млрд дол. маємо виплатити МВФ. І хоч у грудні минулого року Україна отримала транш на суму 1,4 млрд дол., наразі всі міжнародні кредитори взяли паузу. Тому, найімовірніше, отримати наступні транші весною та восени по 1,3 млрд дол. Україні буде доволі складно. Перш за все через невиконання структурних «маяків» і, безперечно, політичну невизначеність.

ми фінансовими інституціями продовжиться після виборів, незалежно від того, хто стане новим президентом. А ось параметри програми можуть бути змінені.

Віктор Скаршевський також прогнозує, що програма співробітництва із МВФ буде переглянута чи навіть прийнята нова.

«Під кожного нового президента дають нову програму, і перший транш отримується практично без жодних зобов'язань», — додав він.

Експерти нагадали, що до парламентських виборів і формування нової коаліції, яка обере прем'єра та склад Кабміну, відповідальність за фінансову стабільність країни покладається на діючий уряд. Тому розрахунки за боргами проходять за планом, що свідчить про неможливість дефолту.

До речі, за словами Віктора Скаршевського, попри будь-який результат другого туру президентських, а згодом і парламентських виборів, економічної катастрофи не буде. За 27 років незалежності, протягом яких Україна мала п'ятьох президентів і вісім скликань Верховної Ради, розвиток української економіки майже на 100% залежав лише від одного фактору: світових цін на сировину. Адже ми досі бідна аграрна країна, і чи відбудеться переорієнтування економіки, поки що невідомо.

Аріна МАРТОВА

В ТЕМУ

Недовиконаний бюджет

Доходи держбюджету в березні 2019 року становили 85,7 млрд грн, що на 10% менше планового показника. Про це повідомляє Державна казначейська служба на своєму офіційному сайті.

Загальний фонд держбюджету отримав 77,37 млрд грн — недовиконання щодо плану становило 7,4%.

Доходи держбюджету за січень–березень 2019 року склали 210,5 млрд грн, що на 4,9% нижче плану.

Доходи загального фонду держбюджету в січні–березні 2019 року становили 178,2 млрд грн, що на 8,2% менше в порівнянні з очікуваним показником.

Податкові надходження в березні становили 47,533 млрд грн, що на 2,3% менше плану.

Митниця перерахувала до держбюджету в березні на 9,6% менше, ніж очікувалося, — 27,554 млрд грн.

Відшкодування ПДВ знизилася до 12,598 млрд грн у порівнянні з 13,05 млрд грн у лютому 2019 року. В цілому березневий план по ДФС недовиконаний на 5,1%.

У січні–березні 2019 року надходження за податками становили 96,493 млрд грн, що на 7,8% нижче запланованого.

Митні надходження за цей період також показали негативний тренд — недовиконання плану становило 9,5%.

План по ДФС недовиконаний у січні–березні 2019 року на 8,6%.

НА ЖАЛЬ, КАБМІН НЕ ДАЄ ОФІЦІЙНИХ ПОКАЗНИКІВ ЩОДО ЗАЛИШКІВ НА ВАЛЮТНОМУ РАХУНКУ. АЛЕ ВІДШТОВХУЮЧИСЬ ВІД ТОГО, ЩО НА ПОЧАТКУ РОКУ НА НИХ БУЛО 1,4 МЛРД ДОЛ., І ВИХОДЯЧИ З ДАНИХ, СКІЛЬКИ КОШТІВ БУЛО ЗАЛУЧЕНО І СКІЛЬКИ СПЛАЧЕНО ЗА БОРГОВИМИ ЗОБОВ'ЯЗАННЯМИ, МОЖНА ЗРОБИТИ ВИСНОВОК, ЩО НА ВАЛЮТНОМУ РАХУНКУ УРЯДУ В ДЕРЖКАЗНАЧЕЙСТВІ СТАНОМ НА 1 КВІТНЯ Є 700–800 МЛН ДОЛ. ДО РЕЧІ, СПЛАТИТИ В КВІТНІ–ТРАВНІ ПОТРІБНО 1,5 МЛРД ДОЛ.

Кажуть, кожен коваль свого щастя. Влада, яка втілює пенсійну реформу, вирішила, що кожен — не без допомоги держави — повинен стати ковалем власного добробуту. І хоч осучаснення солідарної системи можновладцям не дуже вдалося, вони замахнулися на другий, накопичувальний рівень. Розроблений Нацкомісією із цінних паперів та фондового ринку України (НКЦПФР) законопроект «Про загальнообов'язкове накопичувальне пенсійне забезпечення» передбачає, що з 1 січня 2021 року кожен працюючий українець до 50 років щомісячно крім ЄСВ має віддавати додаткові кошти із зарплати, які потраплять на персональний рахунок людини і колись стануть прибавкою до базової пенсії.

ГРОШІ НЕ В КУБИШКУ, А ДО ФОНДУ

Накопичувальна система, згідно з ухваленим у 2017 році законом про так звану пенсійну реформу, мала б працювати вже нинішнього року. Але цього не сталося: питання було відкладено у довгий ящик попри те, що наразі ми спостерігаємо кризу солідарної системи. І тут, о диво, напередодні другого туру з'являється законопроект від Нацкомісії із цінних паперів.

Суть його дуже проста: з зарплатні працівника стягується ЄСВ, який йде на солідарну систему. А додатково з доходів робітника вираховуються відсотки, які спрямовуються вже на його персональний накопичувальний рахунок.

«Ми пропонуємо встановити розмір внесків у 2% доходу громадянина протягом першого року запровадження накопичувальної пенсійної системи. Протягом наступних років вони збільшуватимуться на 1% щороку до кінцевого рівня в 10%. Але важливо, що зростання внесків відбуватиметься лише у разі підвищення середньої заробітної плати в Україні не менше ніж на 5%. Таким чином, максимальний рівень відрахувань (10%) буде встановлений лише тоді, коли середня заробітна плата в країні перевищить нинішню на 40%», — констатував член НКЦПФР Олександр Панченко.

Внески акумулюватимуться у створеному Кабміном Накопичувальному фонді, а також у недержавних пенсійних фондах, допущених до діяльності у другому рівні пенсійної системи. Управління активами коштів Накопичувального фонду здійснюватиметься компаніями з управління активами та пенсійними фондами, які пройшли відповідну авторизацію. Авторизація суб'єктів системи

(компаній з управління активами, зберігачів, недержавних пенсійних фондів та адміністраторів) здійснюватиметься шляхом включення їх до Реєстру авторизованих суб'єктів системи накопичувального пенсійного забезпечення за умови відповідності таких суб'єктів встановленим законом вимогам. Зберігання активів Накопичувального фонду буде здійснюватися банками-зберігачами. В законопроекті також прописано на всіх рівнях управління ризиками, внутрішній аудит і комплаєнс (*система внутрішніх відносин, спрямована на забезпечення дотримання вимог законодавства та інших документів, що закріплюють зобов'язання, взяті в рамках основної діяльності, а також запобігання їх порушення*). — Прим. ред.). Компаніям, які беруть участь у накопичувальній пенсії, у разі порушень «світять» штрафи до 5 млн євро в гривневому еквіваленті. Але це, на жаль, не стосується несвоєчасних зарахувань та виплат пенсій. За такий проступок накладається лише штраф у розмірі своєчасно не виплачених чи не зарахованих сум пенсійних виплат.

Всім компаніям-учасникам заборонено гарантувати працюючим зростання доходів, а ось із гарантуванням того, що накопичені кошти не прогорять у результаті інфляції чи банкрутства, у законотворців вийшло якось не дуже добре. Максимум, що вони пообіцяли: пенсійні активи не можуть бути предметом застави, на них забороняється накладати арешт та звертати стягнення або конфісковувати. У разі банкрутства компанії-учасників їх не можуть включити до ліквідаційної маси зазначених осіб. Тобто шанси на повернення таких коштів прописані, але що буде насправді, покаже час.

Накопич пенсію СОБІ САМ

При цьому не дає спокою невідчепне запитання: якщо гроші з накопичувальних фондів не можна направляти на солідарну систему, на будь-які інші забаганки влади, чому така зацікавленість з боку держави саме у загальнообов'язковому державному пенсійному забезпеченні? Адже ПДВ на «солідарку» і так стягують. Відповідно, на базову пенсію заробимо. А людина, яка піклується про майбутнє і має додаткові гроші, може спокійно або покласти їх на депозит, або стати клієнтом недержавного фонду, або просто складати гроші під матрац, що наразі, на жаль, є найбільш надійним місцем зберігання. Адаже і банки, і недержавні пенсійні установи час від часу просто зникають, вкладників же залишають біля розбитого корита...

ЩО НАМ ЗА ЦЕ БУДЕ

Зрозуміло, що коли з нас додатково стягують певні суми без гарантій, що їх не з'їсть інфляція і що компанії-учасники вдало інвестують ці гроші, хотілося б знати, а що нам пропонують натомість. По-перше, залежно від віку, мети накопичення та у відповідності до вибору компанії-учасника ми зможемо обрати так звані пенсійні портфелі: консервативного, збалансованого або динамічного типу.

Консервативний портфель доступний всім учасникам, без будь-якого вікового об-

меження. А ось збалансований чи динамічний можуть собі дозволити лише ті люди, яким на момент вибору типу портфелю не більше ніж 50 років. Але, як кажуть, це не назавжди. Законопроект передбачає, що як тільки людина виходить на пенсію, обраний нею пенсійний пакет має бути автоматично змінений на консервативний. На жаль, в документі ані слова немає про те, які переваги надає той чи інший портфель. Тому ми можемо тільки пофантазувати, що різниця — у сумі внесків та, відповідно, швидкості накопичення.

Також учасник системи загальнообов'язкового накопичувального пенсійного забезпечення при виході на заслужений відпочинок має право розпорядитися цими грошима: отримати накопичене одноразово, замовити модифіковані виплати чи довічну пенсію.

До речі, в законопроекті прописана навіть можливість оформлення довічної пенсії подружжя. Це щомісячна виплата, яка здійснюється протягом життя учасника системи, а після його смерті — його чоловіку чи дружині, які досягли пенсійного віку. Розмір щомісячної виплати залежатиме від того, яку суму людини встигла накопичити.

Модифіковані виплати, згідно законопроекту, — це щомісячні пенсійні виплати на встановлений строк, розмір яких обчислюється з урахуванням залишку накопиче-

них коштів учасника системи на його індивідуальному накопичувальному пенсійному рахунку. В цьому разі розмір виплати має бути не менше 50 відсотків від розміру прожиткового мінімуму для непрацездатних громадян. Але якщо сума накопичень не перевищує дванадцяти прожиткових мінімумів, її виплачують одноразово. Якщо ж залишок пенсійних накопичень на індивідуальному рахунку після здійснення чергової щомісячної модифікованої виплати становить менше 50 відсотків розміру прожиткового мінімуму, людина може отримати його разом із сумою чергової модифікованої виплати.

Цікавою пропозицією законопроекту є те, що скористатися грошима з персонального рахунку в деяких випадках можна ще до виходу на заслужений відпочинок. Наприклад, на лікування тяжких або критичних захворювань самої людини або члена її родини, які доведеться підтвердити. В цьому разі можна забрати накопичені кошти повністю.

Ще в законопроекті прописана можливість успадкування накопиченої пенсії. Для цього людина повинна скласти заповіт на одну чи кілька осіб із визначенням часток, які дістануться спадкоємцям після смерті. За бажанням спадкоємця дозволено спрямувати ці кошти вже на свій індивідуальний накопичувальний пенсійний рахунок. Успадковані пенсійні кошти можна отримати і як одноразову виплату.

Документ повинен ще пройти через парламент. Але хоч у ньому прописано доволі багато непоганих речей, на жаль, без економічної стабільності та повернення довіри до влади він у разі ухвалення і набрання чинності може лише поглибити пенсійну кризу та вчергове обікрати українців.

Олена САФОНОВА

ВСІМ КОМПАНІЯМ-УЧАСНИКАМ ЗАБОРОНЕНО ГАРАНТУВАТИ ПРАЦЮЮЧИМ ЗРОСТАННЯ ДОХОДІВ, А ОСЬ ІЗ ГАРАНТУВАННЯМ ТОГО, ЩО НАКОПИЧЕНІ КОШТИ НЕ ПРОГОРЯТЬ У РЕЗУЛЬТАТІ ІНФЛЯЦІЇ ЧИ БАНКРУТСТВА, У ЗАКОНОТВОРЦІВ ВИЙШЛО ЯКОСЬ НЕ ДУЖЕ ДОБРЕ. МАКСИМУМ, ЩО ВОНИ ПООБІЦЯЛИ: ПЕНСІЙНІ АКТИВИ НЕ МОЖУТЬ БУТИ ПРЕДМЕТОМ ЗАСТАВИ, НА НИХ ЗАБОРОНЯЄТЬСЯ НАКЛАДАТИ АРЕШТ ТА ЗВЕРТАТИ СТЯГНЕННЯ АБО КОНФІСКОВУВАТИ. У РАЗІ БАНКРУТСТВА КОМПАНІЙ-УЧАСНИКІВ ЇХ НЕ МОЖУТЬ ВКЛЮЧИТИ ДО ЛІКВІДАЦІЙНОЇ МАСИ ЗАЗНАЧЕНИХ ОСІБ

У розпал міжтуррра уряд зробив «широкий жест», ухваливши на останньому засіданні постанову щодо зміни підходу до ціноутворення на газ та доручивши «Нафтогазу» знизити ціну на нього для населення й підприємств ТКЕ. Враховуючи те, що з 2014-го тарифи на газ для побутових споживачів було підвищено в 11 разів — із 770 грн до 8550 грн за тисячу кубометрів, влада, напевно, розраховувала, що українці носитимуть їх на руках після зниження вартості ресурсу з квітня аж на... 17 копійок за куб.

Суть постанови однією фразою описав сам прем'єр: з 1 квітня «Нафтогаз» може встановлювати ціни, нижчі ніж 8,55 за кубометр, але в жодному разі вартість ресурсу не може бути вищою.

Логіка проста. Після польоту Медведчука з Бойком на газові «перемовини» напередодні виборів «Нафтогаз» заявив про те, що в березні на відкритих торгах закупив газ за ціною в середньому 226 доларів за тисячу кубометрів, а на квітень ціна знизилася до 217 доларів. Зрозуміло, що після такої інформації якось незручно було продавати газ населенню по 326 доларів. І прем'єр зробив неймовірне — майже дослухався до керівника «Нафтогазу», який під час березневих баталій за продовження контракту запропонував скасувати сумнозвісну постанову №867 (яка встановлювала ціну на газ для населення у розмірі 8550 грн за тисячу кубометрів та покладала спецзобов'язання на НАК щодо вартості ресурсу. — Прим. авт.).

Свій добросердий крок пан Коболев пояснював зниженням цін на газ на європейських ринках і неможливістю через діючу постанову продавати газ українцям дешевше. За його розрахунками, якщо постанову №867 втрачає чинність, потрібно скасувати й режим спеціальних зобов'язань, щоб споживачі мали можливість обирати самостійно найбільш вигідного для себе постачальника, як це зараз відбувається на ринку промислових споживачів. (Не будемо згадувати про монопольне становище «Нафтогазу» і що на ринку газу власне ринку немає.)

В ТЕМУ

Борги за «комуналку» невпинно зростають

Держстат повідомляє, що за місяць заборгованість населення з оплати житлово-комунальних послуг зросла на 6,8 млрд грн, досягнувши свого історичного максимуму в 69,4 млрд грн принаймні за останні п'ять років.

Такі дані відомство опублікувало 1 квітня, але, на жаль, це не жарт.

На кінець лютого 2019 р. заборгованість населення зі сплати за постачання природного газу становила 33,0 млрд грн, за централізоване опалення та постачання гарячої води — 22,0 млрд грн, за утримання будинків і споруд та прибудинкових територій — 4,4 млрд грн, за централізоване постачання холодної води та водовідведення — 3,3 млрд грн, за вивезення побутових відходів — 0,6 млрд грн, за постачання електричної енергії — 6,1 млрд грн.

Тим не менш 3 квітня уряд дозволив знизити ціну на газ. Але з доволі хитрим формулюванням. У формуванні вартості блакитного палива для населення прив'язка до європейського газового хабу відмінюється, натомість населення отримуватиме ресурс за середньоарифметичною ціною, встановленою «Нафтогазом» для промислових споживачів за умови передоплати до періоду постачання.

З 1 квітня НАК зменшив на 23% вартість ресурсу для промислових споживачів у залежності від обсягів споживання до 7188–7479,6 грн за тис. куб. м із ПДВ. Додаємо середньозважений тариф на транспортування магістральними трубопроводами «Укр-

трансгазу» у розмірі 262,8 грн із ПДВ за тис. куб. м (насправді для кожного споживача він свій. Наприклад, для «Київоблгазу» тариф складає 165,50 грн без ПДВ, для «Київгазу» — 520,80 грн без ПДВ, а для того ж «Миколаївгазу» — 2,20 грн без ПДВ). А додайте до цього тарифи на точки входу та виходу — вже у доларах, а ще послуги транспортування для внутрішніх точок входу/виходу (у гривнях), і так набігає чималенька сума, після якої побутовому споживачу діюча ціна у 8550 грн за тисячу кубів здаватиметься вже нічоенькою. Тому уряд і прописав у постанові, що вище цієї суми ціна на газ для населення бути не може.

До речі, в «Нафтогазі» відразу після урядового рішення

За даними Держстату, середня вартість житлово-комунальних послуг разом з електроенергією (приблизно 150 кВт·год) на одного власника особового рахунку в лютому 2019 р. становила 2660,6 грн.

Рівень заборгованості зростає щомісяця. Якщо станом на 1 грудня 2018 року він сягав 47,7 млрд грн, у січні — 55,6 млрд грн, у лютому — вже 62,6 млрд грн, то станом на 1 березня 2019-го маємо результат у рекордні 69,4 млрд грн. Це свідчить про те, що програмою субсидій користуються далеко не всі, хто дійсно потребує цієї допомоги.

батьоро відрпортували, що вже знизили ціни для своїх побутових споживачів за рахунок власної маржі на 2%, тобто на 17 копійок. І тепер населення, вірніше, мешканці Кіровоградщини, Чернігова, Чернівців та Кривого Рога, які є безпосередніми клієнтами ТОВ «Газопостачальна компанія «Нафтогаз України», сплачуватимуть за блакитне паливо вже 8,38 грн за кубометр. А ось вплинути на маржу інших постачальників НАК не в змозі. Відповідно, після 1 квітня атракціон ошасливлення у вигляді 17-копійчаної знижки на кожному кубі має відбутися для всіх інших побутових споживачів.

А тепер порахуємо, скільки б ми платили за ресурс, виходячи із ціни закордонного газу

у 226 доларів за тисячу кубів та використовуючи структуру тарифу «Нафтогазу» для населення: 71% тарифу займає газ як товар (тобто 226 доларів), 16,6% ПДВ — 37,51 долара, 7,3% сплачуємо за розподіл ресурсу — 16,49 долара. 3,1% у тарифі йде на транспортування — 7 доларів і 1,7% на націнку — 3,84 долара. В результаті маємо 290,84 долара за тисячу кубометрів — за нинішнім курсом це 7890,48 грн. Нескладний арифметичний розрахунок демонструє, що ціна мала б знизитися не на 17 копійок, а принаймні на 66 коп.

І це ми навіть не згадуємо про газ власного видобутку, який має повністю йти на потреби населення й ТКЕ і який із усіма накрутками коштує удвічі дешевше. Українцям же пропонують зниження на 17 копійок на кубометрі.

Більше того, ці «шалені» знижки можуть не відобразитися в тарифах на гарячу воду та опалення. Адже їх повинна затверджувати НКРЕКП за умови, що постачальник звернеться до комісії із пропозицією перегляду тарифу. Враховуючи те, що зазвичай вартість опалення та гарячої води коригується при зміні ціни на газ більше ніж на 5%, можна передбачити, що до нацрегулятора ніхто так і не звернеться.

Для чого ж тоді був цей піар на копійках? По-перше, щоб напередодні другого туру підіграти діючому президенту й влаштувати «диво». Адже раніше голова уряду казав, що знизити ціни на газ неможливо. По-друге, такі дії дають можливість поки що не підвищувати ціну на газ на 24%, що прописано в Меморандумі із МВФ. Адже за даними Міненерго, тенденція зниження ціни на газ на європейських ринках триватиме принаймні до грудня. І це дуже на руку пану Гройсману і діючому гаранту напередодні парламентських виборів.

А далі? Згідно з планами МВФ, з 1 січня 2020 року ціна газу для населення має повністю відповідати ринковій і складати не менше ніж 12 314 грн. Але, можливо, вже новий уряд на чолі із новим прем'єром зможе стати цьому на заваді, адже попри всі балачки про підвищення рівня доходів населення люди просто не зможуть дозволити собі таку «розкіш» — оплачувати комунальні послуги.

Катерина МІЦКЕВИЧ

ПОРАХУЄМО, СКІЛЬКИ Б МИ ПЛАТИЛИ ЗА РЕСУРС, ВИХОДЯЧИ ІЗ ЦІНИ ЗАКОРДОННОГО ГАЗУ У 226 ДОЛАРИВ ЗА ТИСЯЧУ КУБІВ ТА ВИКОРИСТОВУЮЧИ СТРУКТУРУ ТАРИФУ «НАФТОГАЗУ» ДЛЯ НАСЕЛЕННЯ: 71% ТАРИФУ ЗАЙМАЄ ГАЗ ЯК ТОВАР (ТОБТО 226 ДОЛАРИВ), 16,6% ПДВ — 37,51 ДОЛАРА, 7,3% СПЛАЧУЄМО ЗА РОЗПОДІЛ РЕСУРСУ — 16,49 ДОЛАРА. 3,1% У ТАРИФІ ЙДЕ НА ТРАНСПОРТУВАННЯ — 7 ДОЛАРИВ І 1,7% НА НАЦІНКУ — 3,84 ДОЛАРА. В РЕЗУЛЬТАТІ МАЄМО 290,84 ДОЛАРА ЗА ТИСЯЧУ КУБОМЕТРІВ — ЗА НИНІШНІМ КУРСОМ ЦЕ 7890,48 ГРН. НЕСКЛАДНИЙ АРИФМЕТИЧНИЙ РОЗРАХУНОК ДЕМОНСТРУЄ, ЩО ЦІНА ЗА КУБ МАЛА Б ЗНИЗИТИСЯ НЕ НА 17 КОПІЙОК, А ПРИНАЙМНІ НА 66 КОП.

Коли закінчиться суд над ймовірними вбивцями Хашоггі, «криваві відкупні» обом його синам і обом дочкам можуть зрости до десятків мільйонів доларів, повідомили саудівські чиновники та інші джерела, які побажали залишитися невідомими.

Виплати, розмір яких раніше не розголошувався, — спроба саудівської влади полубовно залагодити питання з членами сім'ї Хашоггі, убитого і розчленованого саудівськими оперативниками в Стамбулі півроку тому. Гроші виплачуються ще й для того, щоб родичі Хашоггі і надалі були стриманими у заявах для преси.

Досі діти Хашоггі від різкої критики на адресу Королівства утримувалися, попри те, що загибель їхнього батька здійняла у світі хвилю обурення, викликавши повсюдне засудження наслідного принца Мухаммеда ібн Салмана.

Наприкінці минулого року король Салман розпорядився, щоб кожному з дітей Хашоггі вручили ключі від будинку і щомісяця перераховували по 10 тисяч доларів. За висловом колишнього чиновника, це визнання «великої несправедливості» і спроба «згладити провину».

Однак багатства королівської сім'ї йдуть і на те, щоб мінімізувати наслідки вбивства відомого саудівського журналіста та оглядача «Вашингтон пост», який дозволяв собі критику саудівського уряду.

Один саудівський чиновник повідомив, що гроші виплачуються згідно з давньою традицією. За його словами, така допомога надається не тільки жертвам насильницьких злочинів, а й постраждалим від стихійного лиха. Припущення, що це плата за мовчання сім'ї Хашоггі, він відхилив: «Подібна підтримка — частина нашого звичаю та культури. Вона ні до чого не зобов'язує».

Криваві відкупні ДІТЯМ ХАШОГГІ

ну. Хоча передбачалося, що ці кадри продемонструють скорботу принца-наслідника, багато хто визнав їх доказом того, що королівська сім'я чинить тиск на дітей Хашоггі.

Дочки журналіста, Ноха і Разан Джамал Хашоггі, опублікували минулого року у «Вашингтон пост» есе. У ньому вони розписали надії батька на зміни в Саудівській Аравії, але при цьому зауважили окремо, що він «ні який не дисидент», і підкреслили, що в його смерті не звинувачують ні наслідного принца, ні саудівську еліту.

Поточні щомісячні виплати і перспектива багатомільйонних відкупних цілком можуть переконати сім'ю Хашоггі зберігати мовчання і надалі — хоча критики Саудівської Аравії і правозахисні організації все ще вимагають, щоб Королівство відповіло за свої дії.

Видавець «Вашингтон пост» Фред Раян у колонці, опублікованій через

сталося з тілом Хашоггі, саудівські чиновники досі не пояснили. Ймовірно, його труп розчленували...

Саудівська влада оголосила, що загалом розслідування проводиться щодо 21 людини, серед яких фігурує головоріз наслідного принца Сауд аль-Кахтані.

Звинувачення домагається страти для п'ятиох оперативників, які прибули до Стамбула з Ер-Ріяду і на час вбивства Хашоггі перебували в консульстві. Серед них Махер Мутреб, колишній полковник саудівської розвідки, знайомий з Хашоггі ще по посольству Саудівської Аравії у Лондоні.

Якщо їх визнають винними і засудять до страти, саудівське правосуддя надасть членам сім'ї Хашоггі можливість помилувати вбивць батька. За це вони можуть отримати десятки мільйонів доларів «кривавих відкупних». Чи отримають діти

ЯКЩО ВБИВЦЬ ВИЗНАЮТЬ ВИННИМИ І ЗАСУДЯТЬ ДО СТРАТИ, САУДІВСЬКЕ ПРАВОСУДДЯ НАДАСТЬ ЧЛЕНАМ СІМ'І ХАШОГГІ МОЖЛИВІСТЬ ПОМИЛУВАТИ ЇХ. ЗА ЦЕ ВОНИ МОЖУТЬ ОТРИМАТИ ДЕСЯТКИ МІЛЬЙОНІВ ДОЛАРИВ «КРИВАВИХ ВІДКУПНИХ». ЧИ ОТРИМАЮТЬ ДІТИ ХАШОГГІ ГРОШІ, ЯКЩО НЕ ПОГОДЯТЬСЯ ПРОБАЧИТИ І ПОМИЛУВАТИ ВБИВЦЬ, ПОКИ НЕ ЯСНО

У рамках попередньої угоди кожному з дітей Хашоггі надали будинок у Джидді вартістю до 4 мільйонів доларів. Нерухомість є частиною загального комплексу, де головний корпус відводиться старшому синові Салаху Хашоггі.

За словами близьких родичів, Салах, банкір із Джидди, — єдиний з дітей Хашоггі, хто має намір залишитися у Саудівській Аравії. Решта проживають у Сполучених Штатах і, найімовірніше, свою нову нерухомість продадуть.

Салах веде із саудівською владою фінансові переговори і коментувати це питання відмовився. Через те, що сам він і його родина залишилися в Джидді, його брати і сестри поводяться з владою дуже шанобливо, а їхні заяви для преси останні півроку носять виключно стриманий характер.

У жовтні уряд Саудівської Аравії опублікував фотографії, як Салах тисне руку Мухаммеду ібн Салма-

півроку після смерті Джамала Хашоггі, заявив, що саудівці «вдалися до маневру ухилення». За його словами, щоб вгамувати світовий галас, там влаштують «показовий процес», на якому під суд віддадуть «цапів-відбувайлів з числа чиновників, якими можна безболісно пожертвувати».

Саудівські чиновники причетність Мухаммеда ібн Салмана категорично відкидають. За їхньою версією, операцію здійснювала команда, яка мала на меті захопити Хашоггі і повернути його до Ер-Ріяду, проте бійка в стамбульському консульстві, яка вийшла з-під контролю, завершилася його загибеллю. У консульстві ж Хашоггі звернувся за документами для другого шлюбу.

Частково спираючись на дані підслуховуючих пристроїв, встановлених у саудівському консульстві турецькою владою, американські спецслужби дійшли висновку, що Хашоггі задушили із застосуванням підручних засобів або без них. Що

Хашоггі гроші, якщо не погодяться пробачити і помилувати вбивць, поки не ясно.

За словами близьких родини Хашоггі, серед братів і сестер вже спалахнули розбіжності з приводу того, чи варто відстоювати справу батька. Якщо дочки ще намагаються якось викрити жорстокість саудівської влади, то сини зосередилися на тому, як отримати побільше відкупних.

Якось, лише за кілька тижнів після загибелі батька, Абдулла Хашоггі повідомив радникам сім'ї, що він хотів би покарати королівський двір, витребувавши собі одне з найцінніших надбань наслідного принца. «Хочу да Вінчі», — заявив він, маючи на увазі картину генія Відродження, яка в 2017 році обійшлася принцу-спадкоємцю у 450 мільйонів доларів.

Грег МІЛЛЕР

The Washington Post, США
(Матеріал публікується зі скороченнями)

Міграційне питання в пастці європейських виборів 2019 року

Кампанія з виборів до Європарламенту стартувала без особливого ентузіазму і вже піднесла перший сюрприз. Зайняті формуванням своїх списків кандидати, здається, ігнорують або принаймні дистанціюються від давно обіцяних обговорень міграційної кризи.

Ця тенденція ще може змінитися, враховуючи зростання крайніх правих партій, які можуть отримати вигоду з голосування для просування своїх континентальних ідей після успішного використання теми міграційної кризи 2015 року.

Однак масштабне опитування громадської думки, проведене за дорученням аналітичного центру Європейської ради з міжнародних відносин, продемонструвало, що, судячи з усього, на цей раз ці партії не зможуть перетворити зустріч європейців на «референдум» проти міграції. Опубліковане 1 квітня в європейських газетах дослідження, проведене в 14 країнах (що відповідає 80% місць в Європейському парламенті), показує, що лише 14% респондентів вважають міграцію основною «загрозою» для ЄС. 23% опитаних вважають цю тему однією з двох найважливіших проблем, що стоять перед їхньою країною.

Інші теми набагато більше хвилюють людей: у Франції — вартість життя (36%), в Італії та Іспанії — безробіття, в Польщі і Угорщині — охорона здоров'я. У Центральній і Південній Європі стурбовані масовою еміграцією населення. У підсумку міграційне питання гостро стоїть у країнах, які були на передньому краї чотири роки тому, — в Німеччині, Швеції та Австрії.

Це пояснюється багатьма причинами. Після рекордного напливу біженців у 2015 році кількість мігрантів значно скоротилася. І це завдяки діям європейських урядів, вжитим для контролю зовнішніх кордонів континенту: угода з Туреччиною, неоднозначна співпраця з Лівією, мобілізація Європейського прикордонного агентства «Фронтекс».

Проте залишається ризик розбіжностей у вирішенні цієї наболющої проблеми, про що свідчить недавній розкол серед європейців під час ухвалення наприкінці 2018 року глобального пакту про безпечну міграцію, який просуває ООН і обвинувачують популісти. Брюссель досі не зміг розробити спільну політику імміграції та надання притулку.

Незалежно від перебігу передвиборчої кампанії питання міграції залишиться одним із пріоритетів європейських лідерів, оскільки країни ЄС не змогли останніми роками проявити достатню солідарність, щоб спільно впоратися з проблемою, у якій не може бути національного рішення. Забути про неї — означає зіграти на руку крайнім правам.

Le Monde, Франція

Про знаменитих американських злочинців Бонні та Клайда знають усі. А от про тих відважних рейнджерів, які їх спіймали, відомо небагато, та й фільмів про них ще не знімали! Тож подивитися на цю історію з іншого боку було б дуже цікаво! Однак, на превеликий жаль, нічого путнього із цієї задумки не вийшло...

Нещодавно стримінгова платформа Netflix презентувала фільм під назвою «У погоні за Бонні та Клайдом», в якій йшлося про те, як двоє техаських рейнджерів-пенсіонерів Френк Хаммер (Кевін Костнер) та Менні Голт (Вуді Харрельсон) спіймали злочинців.

...1934 рік, Техас. Губернатор Міріам «Ма» Фергюсон (Кеті Бейтс) шаленіє від того, що ані поліція, ані ФБР не можуть спіймати Бонні та Клайда. Раз у раз цій парі щастить, і вони якимось дивом тікають від переслідування. Тож «Ма» вирішує найняти для цієї місії двох підстаркуватих рейнджерів у відставці. Вона не дуже вірить у їхній успіх, але все ж наважується на такий крок.

Про цих чоловіків свого часу просто легенди ходили. От тільки нині вони не в найкращій фізичній формі, адже вік бере своє. До того ж Хаммер та Голт навіть влучно стріляти розучилися... Тим не менш у них є мета, заради якої вони готові на все...

Ідея зняти цей фільм виникла у продюсера Кейсі Сільвера ще в 2005 році. Тоді сценарист Джон Фаско навіть написав сценарій. Більше того, передбачалось, що головні ролі у фільмі виконають легенди Голлівуду Пол Ньютман та Роберт Редфорд. Але робота над стрічкою йшла дуже поволі. А 2008 року Ньютман помер... Тож проект був заморожений на довгий час. Коли про ідею згадали знову, то Редфорд був вже застарий. Тож на ролі техаських рейнджерів обрали Вуді Харрельсона та Кевіна Костнера. Вибір відмінний — обидва актори також стали вже культовими. До їхньої гри немає жодної претензії. За ними дуже цікаво спостерігати: у їхніх персонажів складна та драматична історія, проте навіть на пенсії вони не втрачили хисту.

Але є багато претензій до сценариста стрічки Джона Фаско та до режисера Джона Лі Хенкока («Невидима сторона», «Врятувати містера Бенк-

«У погоні за Бонні та Клайдом» — чергова помилка Netflix

са»). Вони взяли за дуже цікавий історичний матеріал, але не змогли створити з нього хороший фільм. Не зробивши жодного інтригуючого ходу, натомість маринують глядача перед екраном понад дві години. У всьому фільмі є тільки пара-трійка цікавих сцен. Під час перегляду відчуваєш жахливу втому...

Погоня за знаменитими злочинцями, які тероризують Штати вже два роки поспіль, більше схожа на дуже нудний квест. Тут немає жодного драйву,

жодної інтриги. Та й фінал усім відомий... Також творці стрічки навіть канонів жанру не дотримались. Але ж кримінальна драма має бути гострою, напруженою, сповненою драматизму... Нічого цього нема. А хотілося побачити щось подібне до знаменитої стрічки «Впіймай мене, якщо зможеш» Стівена Спілберга, тільки більш драматичне. Звісно, гумору в такій суворій життєвій історії не місце. Однак Хенкок — не Спілберг...

Втім, є і кілька плюсів, за які можна похвалити поста-

новника та сценариста. Вони зробили вельми вдалий хід: до фінальної сцени глядачу не показують обличчя Бонні та Клайда. Та й сам фінал загалом непогано знятий. Окрім того, нам розповіли дуже багато деталей із біографій знаменитих американських злочинців. І саме це дозволяє створити досить виразні психологічні портрети. Багато нам розказують й про самих рейнджерів, про їхнє славне минуле. Втім, цього замало для того, щоб фільм відбувся.

Netflix випускає усе більше повнометражних художніх фільмів. Але всі вони як один абсолютно бездарні (виняток — «Потрійний кордон»). Тож, якщо чесно, сподівань на стрічку «У погоні за Бонні та Клайдом» було дуже мало. Так воно і сталося...

ПОГОНЯ ЗА ЗНАМЕНИТИМИ ЗЛОЧИНЦЯМИ, ЯКІ ТЕРОРИЗУЮТЬ ШТАТИ, БІЛЬШЕ СХОЖА НА ДУЖЕ НУДНИЙ КВЕСТ. ТУТ НЕМАЄ ЖОДНОГО ДРАЙВУ, ЖОДНОЇ ІНТРИГИ. ТА Й ФІНАЛ УСІМ ВІДОМИЙ... ТАКОЖ ТВОРЦІ СТРІЧКИ НАВІТЬ КАНОНИ ЖАНРУ НЕ ВИТРИМАЛИ. АЛЕ Ж КРИМІНАЛЬНА ДРАМА МАЄ БУТИ ГОСТРОЮ, НАПРУЖЕНОЮ, СПОВНЕНОЮ ДРАМАТИЗМУ...

В обіймах порожнечі

Трапляються прем'єри, яких чекаєш із нетерпінням. Кінотворці вміють зачаровувати глядачів цікавими трейлерами, проте інколи й надурюють. Саме так сталося зі стрічкою «В обіймах брехні», в якій знялися дві кінозірки — Ізабель Юппер та Хлоя Морець.

За сюжетом молода дівчина на ім'я Френсіс (Хлоя Морець) переїжджає до Мангеттена й оселяється разом зі своєю подругою Ерікою (Майка Монро). Життя головної героїні абсолютно звичайнісіньке: вона працює офіціанткою у ресторані, а у вільний час відвідує вечірки. Та одного разу станеться дещо, що переверне її життя з ніг на голову...

У вагоні метро Френсіс знаходить жіночу сумочку. Вона оглядається навкруги, та не бачить нікого. Дівчина дуже чесна, тому вирішила повернути загублену річ її власниці. У сумці вона знаходить документи з адресою...

Виявилось, що знахідка належить самотній жінці похилого віку на ім'я

Грета (Ізабель Юппер). Нова знайома швидко зачаровує Френсіс, і вони стають практично подругами. Героїня Юппер дуже вдало знаходить ключик до героїні Морець. Річ у тім, що в дівчини нещодавно померла мама й, звісно, вона потребує материнської любові та опіки.

Головні героїні частенько спілкуються телефоном й навіть вечеряють разом. Та з часом Грета стає надто настирною, і це лякає Френсіс. Дуже скоро виявиться, що героїня Юппер не вперше «забуває» сумочку в метро... Таким чином вона просто ловить своїх жертв. І що б не робила Френсіс, вона вже потрапила у пастку.

Хлоя Морець грає в кіно із семи років! Вона дійсно дуже талановита актриса, й останнім часом їй дістається усе більше головних ролей. Втім, не можна сказати, що хоч одна із них була вдалою. Так сталося і нині. Але не через актрису, а через жалюгідний сценарій Рея Райта та посередню режисуру Ніла Джордана.

Ізабель Юппер у кінематографі з 1971 року. І усі ці 48 років вона не зупинялась ані на мить. Вона видавала мінімум один, максимум п'ять фільмів на рік. Тож фільмографія Юппер просто гігантська й дуже різноманітна.

Кого тільки не доводилось грати актрисі... Остання її неймовірно яскрава роль була у провокаційному трилері Пола Верховена (а інших він і не вміє знімати) під назвою «Вона» 2016 року. Ця стрічка стала справжньою сенсацією світового кіно. А от про нинішню роботу французьки цього не скажеш. У фільмі «В обіймах брехні» її героїня прописана буквально за шаблоном. Вона читається, немов книга, фінал якої ти давно знаєш. Юппер, здається, розуміла, в яку історію вляпалась, і навіть не намагалась хоч якось врятувати ситуацію. Та чи можливо це було в принципі? Мабуть, ні.

Якби фільм «В обіймах брехні» вийшов на великі екрани в 1970-х, він напевне став би популярним. Але в 2019 році такі стрічки просто штампують на конвеєрі. Та й взагалі-то є чимало дійсно непоганих муві, знятих на цю тему. Тож це кіно не варте жодної хвилини вільного часу. Краще переглянути «Фанатку», «Одержимість» чи «Фатальну пристрась»...

Сторінку підготувала Євгенія ПРОРИВАЙ

Головний редактор — Анна СПІВАК, відповідальний секретар — Олексій СОКУР

Редакція: м. Київ, бул. Лесі Українки, 26
Пишіть на адресу: ТзОВ «Структура ІТ», а/с 155, м. Київ, Україна, 04080

Засновник та видавець: ТзОВ «Структура ІТ»
Тел.: (044) 359-04-54
e-mail: gazetavv@i.ua
Газету надруковано ТзОВ «Мега-Поліграф» 04073 м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14

Замовлення № 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9
Наклад 97 525 прим.

Рекомендована ціна 5 грн 00 коп.
Передплатний індекс: 49450

При використанні публікацій посилання на газету «ВВ» обов'язкове.

Редакція газети «ВВ» може не поділяти думку авторів. Відповідальність за матеріали у рубриці «Точка зору» несуть автори текстів. Відповідальність за зміст рекламних матеріалів несе рекламодавець.

